

**ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ
НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ В КИЇВСЬКІЙ ОБЛАСТІ
СЛІДЧЕ УПРАВЛІННЯ**
вул. Дегтярівська 15-А, м. Київ, 04050

**ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру**

м. Київ

«2» листопада 2022 року

Старший слідчий в ОВС СУ ГУНП в Київській області старший лейтенант поліції Біликов Владислав Володимирович, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 12022110000000185 від 30.06.2022 за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 42, 276, 277, 278 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

**Базаржапова   Белика   Ерденижаповича
(Базаржапова   Бэлика   Ердэнижаповича),
05.12.1985 року народження, громадянина
Російської   Федерації,   проживаючого:
просп. Советов 7, м. Чита, Забайкальський край,
російська федерація, старшому механіку-водію 8
МСР, 37-ї окремої мотострілкової бригади в/ч
69647 (м. Кяхта, Республіка Бурятія) 36-ї
загальновійськової армії збройних сил російської
федерації**

про те, що він підозрюється у інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України.

Досудовим розслідуванням встановлено, що 24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, російська федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є російська федерація.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є російська федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути без зволікання оповіщено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання оповіщення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

У зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади російської федерації та службових осіб з числа керівництва збройних сил російської федерації, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону в порушення порядку встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і збройних сил російської федерації як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам російської федерації, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту російської федерації на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та збройних сил російської федерації вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців збройних сил російської федерації, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та російської федерації, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території російської федерації службові особи генерального штабу збройних сил російської федерації, на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб збройних сил російської федерації, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей російської федерації, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

У подальшому, починаючи з 20.02.2014, на виконання свого злочинного плану військово-політичне керівництво російської федерації з використанням військовослужбовців російської федерації та інших спецпідрозділів розпочало здійснювати агресію та військові дії щодо України у відношенні її територіальної цілісності та забезпечення правопорядку. Зокрема здійснено окупацію території АР Крим, створено терористичні організації «ДНР» та «ЛНР». При цьому учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади російської федерації під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації російської федерації, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління частинами територій Донецької та Луганської областей України на місцевому рівні.

З огляду на викладене, між російською федерацією та Україною з 20 лютого 2014 року триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

Водночас, відповідно до Конвенції про захист цивільного населення під час війни, підписаній у м. Женева 12.08.1949, учасниками якої є зокрема Україна та російська федерація (далі Конвенція), сторони домовилися, що з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, у тому числі з особами зі складу збройних сил, що склали зброю, а також із тими, хто *horsdecombat*

унаслідок хвороби, поранення, затримання чи з будь-якої іншої причини, поводяться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб:

а) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;

б) захоплення заручників;

с) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження;

д) засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні (стаття 3 Конвенції).

Відповідно до положень ст. 27 Конвенції особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

З урахуванням положень стосовно здоров'я, віку та статі, сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, має право поводитися з усіма ними однаково, без жодної дискримінації, зокрема стосовно раси, релігії або політичних переконань.

Згідно із ст. 147 Конвенції серйозні порушення, про які йдеться у Конвенції, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

В силу положень ст. 31 Конвенції жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Згідно ст. 32 Конвенції Високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження,

які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

Статтею 29 Конвенції передбачено, що сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поводження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Статтею 43 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих збройних сил, груп і підрозділів, що перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною за поведінку своїх підлеглих, навіть якщо ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивною стороною. Такі збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка, поряд з іншим, забезпечує додержання норм міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів.

Особи, які входять до складу збройних сил сторони, що перебуває в конфлікті (крім медичного і духовного персоналу, про який ідеться у статті 33 Третьої конвенції, є комбатантами, тобто вони мають право брати безпосередню участь у воєнних діях.

Статтею 44 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що для сприяння посиленню захисту цивільного населення від наслідків воєнних дій комбатанти зобов'язані відрізнити себе від цивільного населення в той час, коли вони беруть участь у нападі або у воєнній операції, що є підготовкою до нападу. Однак у зв'язку з тим, що під час збройних конфліктів бувають такі ситуації, коли через характер воєнних дій озброєний комбатант не може відрізнити себе від цивільного населення, він зберігає свій статус комбатанта за умови, що в таких ситуаціях він відкрито носить свою зброю.

Статтею 51 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення.

Напади невибіркового характеру заборонено. До нападу невибіркового характеру належать: напади, не спрямовані на конкретні воєнні об'єкти; напади, при яких застосовуються методи або засоби ведення воєнних дій, які не можуть бути спрямовані на конкретні воєнні об'єкти; напади, при яких застосовуються методи або засоби ведення воєнних дій, наслідки яких не можуть бути обмежені, як це вимагається згідно з цим Протоколом; і які, таким чином, у кожному такому випадку поразяють воєнні об'єкти й цивільних осіб або цивільні об'єкти, не розрізняючи їх; напади, котрі, як можна очікувати, попутно

потягне за собою втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб та шкоду цивільним об'єктам, або те й інше разом, які були б надмірними щодо конкретної і безпосередньої воєнної переваги, якої передбачається таким чином досягти.

Статтею 52 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що цивільні об'єкти не повинні бути об'єктом нападу або репресалій. Цивільними об'єктами є всі ті об'єкти, які не є воєнними об'єктами, як вони визначені в пункті 2.

Напади повинні суворо обмежуватися об'єктами. Що стосується об'єктів, то воєнні об'єкти обмежуються тими об'єктами, які через свій характер, розміщення, призначення або використання вносять ефективний вклад у воєнні дії і повне або часткове руйнування, захоплення чи нейтралізація яких за існуючих у даний момент обставин дає явну воєнну перевагу.

У разі сумніву в тому, чи не використовується об'єкт, який звичайно призначений для цивільних цілей, наприклад, місце відправлення культу, житловий будинок чи інші житлові будови або школа, для ефективної підтримки воєнних дій, передбачається, що такий об'єкт використовується в цивільних цілях.

Статті 3, 28 Конституції України передбачають, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню.

У подальшому, продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами російської федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року російською федерацією визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року президентом російської федерації, діючи згідно злочинного плану, до ради федерації направлено звернення про використання збройних сил російської федерації за межами держави, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05.00 год. президентом російської федерації оголошено про початок військової операції на території України.

Після цього, підрозділами збройних сил російської федерації, на виконання злочинного наказу представників влади російської федерації, всупереч вимог міжнародного законодавства, зокрема: частини 4 статті 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року; резолюцій- № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що

містить визначення агресії, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, та здійснено широкомасштабне військове вторгнення на територію України, яке триває до цього часу.

В ході даного вторгнення, підрозділами збройних сил та інших військових формувань російської федерації, в порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, здійснюються спроби окупації міст на території України, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння і військового обладнання. При цьому, вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії російської федерації та її збройних формувань призводять до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

У зв'язку з цим, 24 лютого 2022 року Указом Президента України № 64/2022, у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» на території України введено воєнний стан, який у подальшому продовжений.

Так, у лютому 2022 року (точну дату та час встановити не виявилось за можливе), внаслідок збройної агресії російської федерації територія смт. Іванків Вишгородського району Київської області фактично перейшла під владу армії російської федерації, тобто була окупована.

У подальшому, приблизно із 25 лютого 2022 року по 02 квітня 2022 року, точну дату та час встановити не виявилось можливим, громадянин російської федерації Базаржапов Б.Е., перебуваючий на посаді старшого механіка-водія 8 МСР, 37-ї окремої мотострілкової бригади в/ч 69647 (м. Кяхта, Республіка Бурятія) 36-ї загальновійськової армії зс рф, в званні ефрейтор збройних сил рф, з невстановлених мотивів, усвідомлюючи, що агресія проти України та її жителів організована і здійснюється представниками влади рф та зс рф, які діють в порушення вищевказаних нормативних правових актів, брав безпосередню участь у актах збройної агресії на території України, зокрема в смт. Іванків, Вишгородського району Київської області.

В першій половині дня 23.03.2022 (точний час встановити не задалося можливим), в громадянина російської федерації Базаржапова Б.Е., який перебував у складі збройних сил російської федерації, виник злочинний умисел, спрямований на порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, зокрема, на території села міського типу Іванків Вишгородського району Київської області.

Так, 23 березня 2022 року, усвідомлюючи протиправність таких дій, будучи обізнаним із законами та звичаями війни, передбаченими та закріпленими в положеннях міжнародного законодавства, зокрема в порушення ст. 146-147 Конвенції, відповідно до положень яких серйозні порушення, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: тортури або нелюдяне поводження, захоплення полонених, а також, будучи обізнаним про кримінальну караність за порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, Базаржапов Б.Е., вирішив реалізувати свій злочинний умисел шляхом незаконної зупинки автомобіля марки Deo Lapos, державний номерний знак АІ1863НХ, належного потерпілому Богинському Сергію Олеговичу, 21.04.1981 р.н., по вул. Запрудська, смт. Іванків, Вишгородського р-ну, Київської області, після чого з метою реалізації свого злочинного умислу, спрямованого на порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, Базаржапов Б.Е., достовірно усвідомлюючи, що він діє незаконно, чітко усвідомлюючи злочинність своїх дій, перебуваючи по вул. Запрудська в смт. Іванків Вишгородського району Київської області, підійшов до водія зупиненого автомобіля потерпілого Богинського Сергія Олеговича, який знаходиться в автомобілі разом із пасажирками Балибердіною Тетяною Петрівною, 15.06.1977 р.н. та Бильчиком Євгенієм Володимировичем, 10.07.1976 р.н., та з метою подавлення волі та спроможності останнього до опору, направив на нього автоматичну зброю, наказав йому разом із пасажирками, вийти із автомобіля та стати на протилежний бік дороги, з метою реалізації свого злочинного умислу, спрямованого на порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Після чого, продовжуючи неправомірні дії, направлені на виконання злочинного умислу, Базаржапов Б.Е. направивши зброю на Богинського С.О., погрожуючи вбивством, а також принижуючи честь та гідність словами «нацики» та «Бандери», наказав віддати мобільні телефони.

Не отримавши мобільний телефон від потерпілого Богинського С.О., військовослужбовець російської федерації, Базаржапов Б.Е. здійснив незаконний обшук транспортного засобу марки Deo Lapos, державний номерний знак АІ1863НХ, належного потерпілому Богинському С.О., де виявив схований останнім мобільний телефон.

Після виявлення мобільного телефону в автомобілі потерпілого Богинського С.О., продовжуючи діяти з метою реалізації свого злочинного умислу, спрямованого на інші порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, Базаржапов Б.Е. підійшов до Богинського С.О. та наніс останньому удар прикладом автомату в праву частину плеча, чим порушив ст. 32 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, відповідно до якої забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть

завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою.

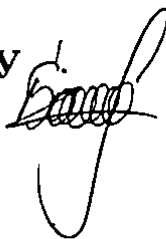
Надалі, того ж дня, перебуваючи навпроти автомобіля марки Deo Lapos, державний номерний знак АІ1863НХ, по вул. Запрудська в смт. Іванків, Вишгородського р-ну, Київської області, з метою реалізації свого злочинного умислу, діючи в порушення ст. 31 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, відповідно до якої будь-якій жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей, Базаржапов Б.Е. направляючи автоматичну зброю на потерпілого Богинського С.О. ставив питання про приналежність останнього до Збройних сил України та інших військових та громадських формувань супротиву військовій агресії, місцезнаходження таких підрозділів, правоохоронних органів, мисливців та егерів.

Після чого, Базаржапов Б.Е. нецензурною мовою наказав останнім їхати геть.

Отже, Базаржапов Б.Е., погрожуючи вбивством Богинському С.О., нанісши удар останньому прикладом автомату в праву частину плеча, викравши його мобільний телефон, та в подальшому розпорядившись ним на власний розсуд, порушив вимоги ст. ст. 3, 31, 32, 33, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року та ст. ст. 11, 51, 52, 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I).

Таким чином, Базаржапов Белик Ерденіжапович, 05.12.1985 року народження, підозрюється у інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України.

Старший слідчий в ОВС СУ
ГУНП в Київській області

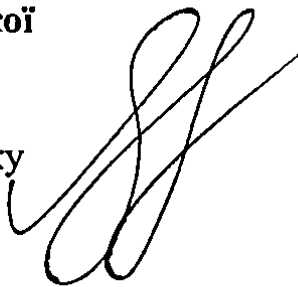

Владислав Володимирович БІЛИКОВ

ПОГОДЖЕНО

Прокурор Бориспільської
окружної прокуратури
Київської області

«2» листопада 2022 року

Вікторія Михайлівна ПРОКОПІВ

**ГЛАВНОЕ УПРАВЛЕНИЕ
НАЦИОНАЛЬНОЙ ПОЛИЦИИ В КИЕВСКОЙ ОБЛАСТИ
СЛЕДСТВЕННОЕ УПРАВЛЕНИЕ**

ул. Дегтярёвская 15-А, г. Киев, 04050

**УВЕДОМЛЕНИЕ
о подозрении**

г. Киев

«2» ноября 2022 года

Старший следователь по особо важным делам СУ ГУНП Киевской области старший лейтенант полиции Беликов Владислав Владимирович, рассмотрев материалы досудебного следствия, внесенные в Единый реестр досудебных расследований под № 120221100000185 от 30.06.2022 года по признакам уголовного преступления, предусмотренного ч 1 ст. 438 Уголовного кодекса Украины, при наличии достаточных доказательств для подозрения в совершении уголовного преступления, согласно п. 42, 276, 277, 278 УПК Украины,-

СООБЩИЛ:

Базаржапову Белику Ерднижаповичу,
05.12.1985 года рождения, гражданину
российской федерации, проживающему:
просп. Советов 7, г. Чита, Забайкальский край,
российская федерация, старшему механику-
водителю 8 МСР, 37-й отдельной мотострелковой
бригады в/ч 69647 (г. Кяхта, Республика Бурятия)
36-й общевойсковой армии вооруженных сил
российской федерации

о том, что он подозревается в иных нарушениях законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых дано Верховной Радой Украины, то есть в совершении уголовного правонарушения (преступления), предусмотренного ч. 1 ст. 438 УК Украины.

В результате досудебного расследования было установлено, что 24 октября 1945 года вступил в силу Устав Организации Объединенных Наций, подписанный 26 июня 1945 года, в результате чего фактически была создана Организация Объединенных Наций (далее - ООН).

В состав Организации Объединенных Наций входят Украина, Российская Федерация и 49 других стран-основателей, а также другие страны мира.

В соответствии с частью 4 статьи 2 Устава Организации Объединенных Наций все члены организации в своих международных отношениях выступают против угрозы силой или ее применения как против территориальной целостности или политической независимости любого государства, так и

любым иным образом, несовместимым с целями Организации Объединенных Наций.

Заявлением Генеральной Ассамблеи ООН № 36/103 от 9 декабря 1981 г. о недопустимости интервенции и вмешательства во внутренние дела государств и резолюциями № 2131 (XX), которая содержит Декларацию о недопустимости вмешательства во внутренние дела государств и защите их независимости и суверенитета от 21 декабря 1965 года: № 2625 (XXV) от 24/10/1970 года, которая содержит Декларацию о принципах международного права, касающихся дружественных отношений и сотрудничества между государствами в соответствии с Уставом Организации Объединенных Наций: № 2734 (XXV) от 16/11/1970, которая содержит Декларацию об укреплении международной безопасности и № 3314 (XXIII) от 14/12/1974 года, содержащей определение агрессии, установлено, что ни одно государство не имеет права осуществлять интервенцию или вмешиваться в какую-либо форме или по какой-либо причине во внутренние и внешние дела других государств. Эти же международные документы закрепляют обязанность государств: воздерживаться от вооруженной интервенции, подрывной деятельности, военной оккупации, совершения содействия, поощрения или поддержки сепаратистской деятельности; не допускать на собственной территории обучения, финансирования и вербовки наемников или засылки таких наемников на территорию другого государства.

Кроме того, статьями 1-5 резолюции Генеральной Ассамблеи Организации Объединенных Наций с 14 декабря 1974 года 3314 (XXIII) среди прочего определено, что признаками агрессии являются:

- применение вооруженной силы государством против суверенитета, территориальной целостности или политической независимости другого государства;
  - применение вооруженной силы государством в нарушение Устава ООН.
- Любой из следующих актов, независимо от объявления войны, квалифицируется как акт агрессии:
- вторжение или нападение вооруженных сил государства на территорию другого государства или любая военная оккупация, независимо от ее временного характера, которая является результатом такого вторжения или нападения, или любая аннексия силой территории другого государства или ее части;
  - бомбардировка вооруженными силами государства территории другого государства или применение государством любого оружия против территории другого государства;
  - блокада портов или банков государства вооруженными силами другого государства;
  - нападение вооруженных сил государства на сухопутные, морские или военно-воздушные силы или военно-морские и воздушные флоты другого государства;
  - использование вооруженных сил одного государства, находящихся на территории другого государства по соглашению с принимающим государством,

в нарушение условий, предусмотренных в соглашении, или любое продление их пребывания на такой территории после прекращения действия соглашения;

- действие государства, которое допускает, чтобы его территория, которую оно предоставило другому государству, использовалось этим другим государством для совершения акта агрессии против третьего государства;

- направление государством или от имени государства вооруженных банд, групп, нерегулярных формирований или нанятых лиц, которые совершают акты применения вооруженной силы против другого государства, имеющие столь серьезный характер, что равнозначны или в значительной степени связаны с вышеупомянутыми актами.

Никакие соображения политического, экономического, военного или иного характера не могут служить оправданием агрессии.

Кроме того, принципы суверенного равенства, уважения прав, присущих суверенитету, неприменение силы или угрозы силой, нерушимости границ, территориальной целостности государств, мирного урегулирования споров и невмешательства во внутренние дела государства были также закреплены в Заключительном акте Совета по безопасности и сотрудничеству в Европе от 1 августа 1975 года, который был подписан СССР, правопреемником которого является Российская Федерация.

Статьи 1 и 2 Конвенции об открытии военных действий с 18 октября 1907 года, которая вступила в силу 26 января 1910 года и 7 марта 1955 года признана СССР, правопреемником которого является Российская Федерация, предусматривают, что военные действия между государствами не должны начинаться без предварительного и недвусмысленного предупреждения в форме либо мотивированного объявления войны, или ультиматума с условным объявлением войны. Нейтральные государства должны незамедлительно уведомляться о наличии состояния войны, и оно будет иметь для них действительную силу только после получения уведомления.

В преамбуле Декларации о государственном суверенитете Украины 16 июля 1990 года (далее - Декларация) было заявлено, что Верховная Рада Украинской Советской Социалистической Республики провозглашает государственный суверенитет Украины как верховенство, независимость, полнота и неделимость власти Республики в пределах ее территории, независимость и равенство во внешних отношениях.

Согласно разделу V Декларации, территория Украины в существующих границах является неприкосновенной и не может изменяться и использоваться без ее согласия.

В связи с демократическими процессами, происходящими на территории Украины, у представителей власти российской федерации и должностных лиц из руководства вооруженных сил российской федерации, досудебное расследование и судебное рассмотрение в отношении которых проводятся в рамках других уголовных дел, возник преступный замысел на совершение противоправных действий, направленных на нарушение суверенитета и территориальной целостности Украины, изменение границ её территории и

государственной границы в нарушение порядка, установленного Конституцией Украины.

Мотивы вышеупомянутой идеи заключались в европейском интеграционном курсе развития Украины, подготовке к подписанию Соглашения об ассоциации между Украиной и Европейским союзом, Европейским сообществом по атомной энергии и их государствами-членами, которые представители властей и вооруженных сил российской федерации рассматривали как прямую угрозу экономическим и геополитическим интересам российской федерации, что будет способствовать утрате влияния на политические процессы в Украине и лишит Россию контроля над экономической деятельностью Украины, приведет к углублению сотрудничества Украины с организацией Североатлантического договора для достижения критериев, необходимых для вступления в эту организацию и возможной денонсации соглашений о временном размещении Черноморского флота российской федерации на территории Украины - в АР Крым и Севастополе.

Свою преступную цель соучастники из числа руководства российской федерации и вооруженных сил решили достичь путем развязывания и ведения агрессивной войны против Украины с использованием подчиненных частей и офицеров вооруженных сил российской федерации, в том числе размещенных на основании международных соглашений на территории Автономной Республики Крым и Севастополя, а также с участием других лиц, в том числе граждан Украины и российской федерации, создания и финансирования не предусмотренных законом вооруженных формирований и совершения других преступных деяний.

В то же время они понимали, что такие незаконные действия приведут к нарушению суверенитета и территориальной целостности Украины, незаконному изменению границ ее территории и государственной границы, повлекут за собой значительный материальный ущерб и другие серьезные последствия, они предвидели и желали их наступления.

В целях реализации вышеупомянутого намерения в 2013 году на территории Российской Федерации должностные лица Генерального штаба вооруженных сил российской федерации, во исполнение приказов и под непосредственным надзором представителей властей и должностных лиц вооруженных сил российской федерации, досудебное расследование и судебный рассмотрение относительно которых осуществляются в рамках других уголовных дел, разработали преступный план, предусматривающий достижение военно-политических целей российской федерации, которые, по мнению соучастников, были прямо связаны с необходимостью незаконной оккупации и дальнейшей аннексией Автономной Республики Крым, Севастополя и юго-восточных регионов Украины и, наряду с использованием политических, дипломатических, экономических и информационных мер, использование протестного потенциала населения юго-восточных регионов Украины для организации сепаратистских референдумов, направленных на нарушение территориальной целостности Украины.

В дальнейшем, начиная с 20.02.2014, во исполнение своего преступного плана военно-политическое руководство российской федерации с использованием военнослужащих российской федерации и других спецподразделений начало осуществлять агрессию и военные действия в отношении Украины в отношении ее территориальной целостности и обеспечения правопорядка. В частности, осуществлена оккупация территории АР Крым, созданы террористические организации «ДНР» и «ЛНР». При этом участники политического блока указанных террористических организаций при поддержке и содействии представителей власти российской федерации под видом органов государственной власти создали оккупационные администрации российской федерации, которые обеспечивают дальнейшую оккупацию и осуществляют управление частями территорий Донецкой и Луганской областей Украины на местном уровне.

Учитывая изложенное, между российской федерацией и Украиной с 20 февраля 2014 года продолжается вооруженный конфликт международного характера.

В то же время, в соответствии с Конвенцией о защите гражданского населения во время войны, подписанной в г. Женева 12.08.1949, участниками которой являются Украина и российская федерация (далее Конвенция), стороны договорились, что с лицами, не принимающими активного участия в боевых действиях, в том числе с лицами из состава вооруженных сил, сложившими оружие, а также с теми, кто не ведет бой в результате болезни, ранения, задержания или по какой-либо другой причине, ведут себя гуманно, без какой-либо враждебной дискриминации, причиной которой служат раса, цвет кожи, религия или верование, пол, происхождение или имущественное положение или любые другие подобные критерии.

Для этой цели запрещается и будет запрещено в любое время и в любое время в отношении вышеупомянутых лиц:

а) насилие над жизнью и личностью, в том числе все виды убийств, нанесение увечий, жестокое обращение и пытки;

б) захват заложников;

в) надругательство над человеческим достоинством, в частности оскорбительное и унижительное поведение;

г) осуждение и применение наказания без предварительного судебного решения, вынесенного судом, который создан надлежащим образом и предоставляет судебные гарантии, признанные цивилизованными народами необходимыми (статья 3 Конвенции).

В соответствии с положениями ст. 27 Конвенции лица, находящиеся под защитой, имеют право при любых обстоятельствах на личное уважение, уважение своей чести, права на семью, их религиозные убеждения и обряды, привычки и обычаи. К ним всегда следует относиться гуманно и защищать их, в частности, от любого акта насилия или устрашения, от обид и любопытства толпы.

С учетом положений касающихся здоровья, возраста и пола, сторона конфликта, под властью которой находятся лица, находящиеся под защитой,

имет право обращаться со всеми ими одинаково, без какой-либо дискриминации, в частности по расе, религии или политическим убеждениям.

Согласно ст. 147 Конвенции серьезные нарушения, о которых говорится в Конвенции, составляют такие нарушения, охватывающие такие действия, если они совершены против лиц или собственности, находящихся под защитой настоящей Конвенции: преднамеренное убийство, пытки или бесчеловечное обращение, в том числе биологические эксперименты, умышленно повлекшие за собой большие страдания или серьезные травмы телу или здоровью, нелегальная депортация или перевод или нелегальное заключение находящегося под защитой лица, принуждение находящегося под защитой лица служить в вооруженных силах враждебного государства или умышленное отнятие у находящегося под защитой лица, находящегося под защитой; под защитой, прав на справедливый и официальный судебный процесс, рекомендованный настоящей Конвенцией, захват пленных и широкомасштабное разрушение и присвоение собственности, не оправданное военной необходимостью, и осуществляемое незаконным образом и бесцельно.

В силу положений ст. 31 Конвенции никакое принуждение физического или морального порядка не может применяться к лицам, находящимся под защитой, в частности с целью получения от них или от третьих лиц каких-либо сведений.

Согласно ст. 32 Конвенции Высокие Договаривающиеся Стороны специально дают согласие на то, что им запрещается применение каких-либо мер, которые могут причинить физические страдания или привести к уничтожению лиц, находящихся под защитой, находящихся под их властью. Этот запрет распространяется не только на убийства, пытки, телесные наказания, увечья и медицинские или научные опыты, не вызванные потребностью лечения находящегося под защитой лица, но и на любое другое грубое обращение со стороны как гражданских, так и военных властей.

Статьей 29 Конвенции предусмотрено, что сторона конфликта, под властью которой находятся находящиеся под защитой лица, отвечает за обращение своих представителей с этими лицами, причем это не снимает личной ответственности с таких представителей.

Статьей 43 Дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающимся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), от 8 июня 1977 г. предусмотрено, что вооруженные силы находящейся в конфликте стороны состоят из всех организованных вооруженных сил, групп и подразделений, находящихся под командованием лица, ответственного перед этой стороной за поведение своих подчиненных, даже если эта сторона представлена правительством или властями, не признанными противной стороной. Такие вооруженные силы подчинены внутренней дисциплинарной системе, которая наряду с другим обеспечивает соблюдение норм международного права, применяемых в период вооруженных конфликтов.

Лица, входящие в состав вооруженных сил находящейся в конфликте стороны (кроме медицинского и духовного персонала, о котором говорится в

статье 33 Третьей конвенции), являются комбатантами, то есть они имеют право принимать непосредственное участие в военных действиях.

Статьей 44 Дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающейся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), от 8 июня 1977 г. предусмотрено, что для содействия усилению защиты гражданского населения от последствий военных действий комбатанты обязаны отличать себя от гражданского населения в то время, когда они участвуют в нападении или военной операции, являющейся подготовкой к нападению. Однако в связи с тем, что во время вооруженных конфликтов бывают такие ситуации, когда из-за характера военных действий вооруженный комбатант не может отличить себя от гражданского населения, он сохраняет свой статус комбатанта при условии, что в таких ситуациях он открыто носит свое оружие.

Статьей 51 Дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающегося защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), от 8 июня 1977 г. предусмотрено, что гражданское население как таковое, а также отдельные гражданские лица не должны быть объектом нападений. Запрещены акты насилия или угрозы насилия, имеющие главную цель терроризировать гражданское население.

Нападения неизбирательного характера запрещены. К нападению неизбирательного характера относятся: - нападения, не направленные на конкретные военные объекты; нападения, при которых применяются методы или средства ведения военных действий, не могут быть направлены на конкретные военные объекты; приступы, при которых применяются методы или средства ведения военных действий, последствия которых не могут быть ограничены, как это требуется в соответствии с настоящим Протоколом; и которые, таким образом, в каждом таком случае поражают военные объекты и гражданские лица или гражданские объекты, не различая их; нападения, которые, как можно ожидать, попутно повлечет за собой потери жизни среди гражданского населения, ранение гражданских лиц и вред гражданским объектам, или то и другое вместе, которые были бы чрезмерными относительно конкретного и непосредственного военного превосходства, которого предполагается достичь.

Статьей 52 Дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающейся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), от 8 июня 1977 г. предусмотрено, что гражданские объекты не должны быть объектом нападения или репрессалий. Гражданскими объектами являются все объекты, которые не являются военными объектами, как они определены в пункте 2.

Нападения должны строго ограничиваться объектами. Что касается объектов, то военные объекты ограничиваются теми объектами, которые по своему характеру, размещению, назначению или использованию вносят эффективный вклад в военные действия и полное или частичное разрушение, захват или нейтрализация которых при существующих в данный момент обстоятельствах дает явное военное преимущество.

В случае сомнения в том, не используется ли объект, обычно предназначенный для гражданских целей, например, место отправления культа, жилой дом или другие жилые здания, или школа, для эффективной поддержки военных действий, предполагается, что такой объект используется в гражданских целях.

Статьи 3, 28 Конституции Украины предусматривают, что человек, его жизнь и здоровье, честь и достоинство, неприкосновенность и безопасность признаются в Украине высшей социальной ценностью. Никто не может быть подвергнут пыткам, жестокому, бесчеловечному или унижающему его достоинство обращению или наказанию.

В дальнейшем, продолжая реализацию преступного плана, с целью создания поводов для эскалации конфликта и попытки оправдания своей агрессии перед гражданами российской федерации и мировым сообществом, 21 февраля 2022 года российской федерацией «Донецкая народная республика» и «Луганская народная республика» признаны независимыми государствами.

22 февраля 2022 года президент российской федерации, действуя согласно преступному плану, в совет федерации направил обращение об использовании вооруженных сил российской федерации за пределами государства, которое было удовлетворено.

24 февраля 2022 года в 05.00 президент российской федерации объявил о начале военной операции на территории Украины.

После этого, подразделениями вооруженных сил российской федерации, во исполнение преступного приказа представителей власти российской федерации, вопреки требованиям международного законодательства, в частности: части 4 статьи 2 Устава ООН, Декларации Генеральной Ассамблеи ООН № 36/103 от 9 декабря 1981 года; резолюций-№ 2131 (XX) от 21 декабря 1965 года, содержащей Декларацию о недопустимости вмешательства во внутренние дела государств и о защите их независимости и суверенитета; № 2625 (XXV) от 24 октября 1970 г., содержащую Декларацию о принципах международного права, касающихся дружеских отношений и сотрудничества между государствами в соответствии с Уставом ООН; № 2734 (XXV) от 16 декабря 1970 года, содержащую Декларацию об укреплении международной безопасности, и № 3314 (XXIX) от 14 декабря 1974 года, содержащую определение агрессии, осуществлен пуск крылатых и баллистических ракет по аэродромам, военным штабам и складам Украины и совершено широкомасштабное военное вторжение на территорию Украины, которое продолжается до сих пор.

В ходе данного вторжения, подразделениями вооруженных сил и других военных формирований российской федерации, в нарушение законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины, предпринимаются попытки оккупации городов на территории Украины, сопровождающиеся боевым применением авиации, артиллерийскими и ракетными ударами, а также применением бронированной техники и других вооружений и военного оборудования. При этом огневые удары

осуществляются по объектам, защищенным нормами международного гуманитарного права. Указанные действия российской федерации и ее вооруженных формирований приводят к тяжелым последствиям в виде гибели людей, в том числе детей, получению ими телесных повреждений различной степени тяжести и причинению материального ущерба посредством уничтожения зданий, имущества и инфраструктуры.

В связи с этим, 24 февраля 2022 г. Указом Президента Украины № 64/2022, в связи с военной агрессией российской федерации против Украины, на основании предложения Совета национальной безопасности и обороны Украины, в соответствии с пунктом 20 части первой статьи 106 Конституции Украины, Закона Украины «О правовом режиме военного положения» на территории Украины введено военное положение, которое в дальнейшем продлено.

Так, в феврале 2022 года (точную дату и время установить не оказалось возможным), в результате вооруженной агрессии российской федерации территория пгт. Иванков Вышгородского района Киевской области фактически перешла во власть армии российской федерации, то есть была оккупирована.

В дальнейшем, примерно с 25 февраля 2022 года по 02 апреля 2022 года, точную дату и время установить оказалось невозможным, гражданин российской федерации Базаржапов Б.Е., занимающий должность старшего механика-водителя 8 МСР, 37-й отдельной мотострелковой бригады /ч 69647 (г. Кяхта, Республика Бурятия) 36-й общевойсковой армии с РФ, в звании ефрейтор вооруженных сил России, по неустановленным мотивам, осознавая, что агрессия против Украины и ее жителей организована и осуществляется представителями власти россии и вооруженных сил россии, которые действуют в нарушение вышеуказанных нормативных правовых актов, принимал непосредственное участие в актах вооруженной агрессии на территории Украины, в частности, в пгт. Иванков, Вышгородского района Киевской области.

В первой половине дня 23.03.2022 (точное время установить не удалось), у гражданина российской федерации Базаржапова Б.Е., находившегося в составе вооруженных сил российской федерации, возник преступный умысел, направленный на нарушение законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины, в частности, на территории села городского типа Иванков Вышгородского района Киевской области.

Так, 23 марта 2022 года, осознавая противоправность таких действий, будучи осведомленным с законами и обычаями войны, предусмотренными и закрепленными в положениях международного законодательства, в частности в нарушение ст. 146-147 Конвенции, в соответствии с положениями которых серьезные нарушения, составляют такие нарушения, охватывающие такие действия, если они совершены против лиц или собственности, находящихся под защитой настоящей Конвенции: пытки или бесчеловечное обращение, захват пленных, а также, будучи осведомленным о уголовную наказуемость за нарушение законов и обычаев войны, предусмотренных международными

договорами, Базаржапов Б.Е., решил реализовать свой преступный умысел путем незаконной остановки автомобиля марки Deo Lanos, государственный номерной знак АИ1863НХ, принадлежащего потерпевшему Богинскому Сергею Олеговичу, 21.04. ., по ул. Запрудская, пгт. Иванков, Вышгородского р-на, Киевской области, после чего с целью реализации своего преступного умысла, направленного на нарушение законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины, Базаржапов Б.Е. осознавая, что он действует незаконно, четко осознавая преступность своих действий, находясь на ул. Запрудская в пгт. Иванков Вышгородского района Киевской области подошел к водителю остановленного автомобиля потерпевшего Богинского Сергея Олеговича, который находился в автомобиле вместе с пассажирами Балибердиной Татьяной Петровной, 15.06.1977 г.р. и Бильчиком Евгением Владимировичем, 10.07.1976 г.р., и с целью подавления воли и возможности последнего к сопротивлению, направил на него автоматическое оружие, приказал ему вместе с пассажирами, выйти из автомобиля и стать на противоположную сторону дороги, с целью реализации своего преступного умысла, направленного на нарушение законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины.

После чего, продолжая неправомерные действия, направленные на исполнение преступного умысла, Базаржапов Б.Е. направив оружие на Богинского С.А., угрожая убийством, а также унижая честь и достоинство словами «нацики» и «Бандеры», приказал отдать мобильные телефоны.

Не получив мобильный телефон от потерпевшего Богинского С.А., военнослужащий русской федерации, Базаржапов Б.Е. совершил незаконный обыск транспортного средства марки Deo Lanos, государственный номерной знак АИ1863НХ, принадлежащего потерпевшему Богинскому С.А., где обнаружил спрятанный последним мобильный телефон.

После обнаружения мобильного телефона в автомобиле потерпевшего Богинского С.А., продолжая действовать с целью реализации своего преступного умысла, направленного на другие нарушения законов и обычаев войны, предусмотренные международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины, Базаржапов Б. Э. подошел к Богинскому С.А. и нанес последнему удар прикладом автомата в правую часть плеча, чем нарушил ст. 32 Конвенции о защите гражданского населения во время войны, в соответствии с которой запрещается применение каких-либо мер, которые могут причинить физические страдания или привести к уничтожению лиц, находящихся под защитой, находящихся под их властью.

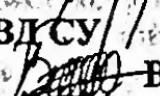
В последствии, в тот же день, находясь напротив автомобиля марки Deo Lanos, государственный номерной знак АИ1863НХ, по ул. Запрудская в пгт. Иванков, Вышгородского р-на, Киевской области с целью реализации своего преступного умысла, действуя в нарушение ст. 31 Конвенции о защите гражданского населения во время войны, согласно которой любое принуждение физического или морального порядка не может применяться к лицам,

находящимся под защитой, в частности с целью получения от них или от третьих лиц каких-либо сведений, Базаржапов Б.Е. направляя автоматическое оружие на потерпевшего Богинского С.А. ставил вопрос о принадлежности последнего к Вооруженным силам Украины и другим военным и общественным формированиям сопротивления военной агрессии, местонахождении таких подразделений, правоохранительных органов, охотников и егерей.

После этого, Базаржапов Б.Е. нецензурной лексикой приказал последним уезжать прочь.

Таким образом, Базаржапов Б.Е., угрожая убийством Богинскому С.А., нанеся удар последнему прикладу автомата в правую часть плеча, похитив его мобильный телефон, и в дальнейшем распорядившись им по своему усмотрению, нарушил требования ст. ст. 3, 31, 32, 33, 147 Конвенции о защите гражданского населения во время войны от 12 августа 1949 г. и ст. ст. 11, 51, 52, 75 дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающийся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I).

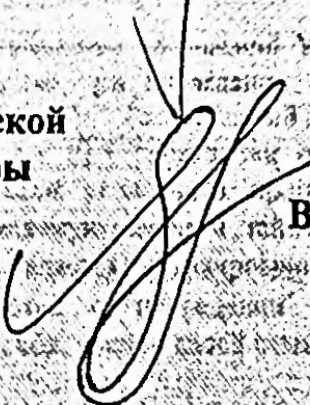
Таким образом, Базаржапов Белик Эрденижапович, 05.12.1985 года, подозревается в других нарушениях законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины, то есть в совершении преступления, предусмотренного ч. 1 ст. 438 УК Украины.

Старший следователь по ОБДСУ
ГУНП в Киевской области Владислав Владимирович БЕЛИКОВ

СОГЛАСОВАНО

Прокурор Бориспольской
окружной прокуратуры
Киевской области

«2» ноября 2022 года

 Виктория Михайловна ПРОКОПИВ

Переводчик:

 Константин Михайлович КАСЬЯН